

A Magyar Rádióban zajló elnökválasztási procedúra mindinkább az abszurd dráma szabályait követi. A Magyar Rádióban zajló elnökválasztási procedúra mindinkább az abszurd dráma szabályait követi. A fantomlétből előugró, megélhetési civileknek döntő szavuk van abban, hogy ki vezesse a rádiót. A sajtószabadság - szerencsére - nem azon múlik, hogy a rádiót nem a Fidesz, hanem az MSZP és/vagy az SZDSZ birtokolja ezentúl. Volt itt már álelnök alelnök, ügyvezető és ellen-ügyvezető, cégbírósági kézitusa, állami pénz visszatartásának kilátásba helyezése, a médiatörvény legnagyobb dicsőségére. Sikerült egy olyan tulajdonosi-felügyeleti rendszert konstruálni, mely önmaga – és az általa ellenőrzött intézmény – lebénításán kívül semmire nem képes. A szisztémának köszönhetően - régebben az MTV-ben éppúgy, mint jelenleg a közrádióban - nemegyszer jön a vezetéváltás utáni, hónapokig tartó interregnum. Amikor a közvélemény által nemigen ismert átmeneti figurák lavíroznak joghézagok és kiskapuk közt elnöki jogkörrel, ki tudja már hogyan felruházott pümköndi tótumfaktumként. Kár lenne tagadni, hogy mindezt egy, a rendszerváltás körül szárbá szökkent (ál)naiv gondolat számlájára írhatjuk. Jelesül, hogy a "politikát" legjobban a "civilek" segítségével lehet a királyi média falain kívülre szorítani. Így hát adóforintokból fenntartott rádióink szakmai vezetőiről olyan fajsúlyos és komoly taglétszámmal rendelkező egyesületek küldöttjei döntenek, mint a Miasszonyunkról Nevezett Szegény Iskolanővérek Diákjainak Országos Szövetsége és a Magyarországi Romák Baloldali Szövetsége. De ne feledkezzünk meg az Agrárkutató Intézmények Országos Szövetségéről vagy a Regnum Marianum Sport Egyesületről sem. Felelős közéleti tényezőknek is ki kellene már mondani: a civil kontroll eme lejárata és megcsúfolása legfeljebb adott intézmény csődbe navigálását szolgálja, a köz tájékoztatásának pártatlansági garanciáját – nem. Be kéne ismerni, ez a változat kudarcot vallott. Ennél már az is jobb lenne, ha a közszolgálatot csak a pártok képviselői tulajdonolnák. Bárhogy is vélekedünk a politikusokról, őket mégiscsak az ország népe hatalmazta fel a közvagyon fölötti jogok gyakorlására. De a néhány tucat tagjukon kívül ugyan ki bízta meg a fantomlétből előugró "civileket", hogy ők döntsék el, ki vezesse a rádiót? Persze – nem vitatjuk - lehetnek köztük tekintélyes létszámú egyesületek is. Annál nagyobb baj, hogy a száz fantomtagból álló "megélhetési civilek" a kuratóriumban ugyanannyi szavazattal rendelkeznek, mint a százezres aktív létszámú szervezetek. És semmi nem akadályozza meg a pártok szimpatizánsait, hogy – utasításra vagy szimpla túlbuzgóságból – nevesincs civil szervezetek tucatjait hozzák létre, a sorsolások révén "beépülve" a testületbe. A kör bezárult, a politikai ugyanúgy visszaszüremlik. De mit beszélek, el se ment. A kormányoldal most jogi érvekkel próbálja igazolni a most leköszönt Kondor Katalin jobb kezével, a "trónörökös" Hollós Jánossal szembeni averzióját. Holott egyszerűen arról van szó, hogy a leköszönt elnök és helyettese betegesen elfogultnak bizonyult és nemigen csinált titkot abból, hogy a jelenlegi ellenzék közelebb áll a szívéhez. Persze ne legyenek ábrándjaink: harcos ellenzéki rádió helyett a kormány nem elfogulatlanságot akar, hanem egy, öhöz lájális intézményt. A politika már csak ilyen, természete szerint befolyásra, zsákmányszerzésre törekszik. A sajtószabadság nem fog "elesni" attól, hogy a rádiót nem Fidesz, hanem az MSZP és/vagy SZDSZ birtokolja ezentúl, kár tehát sírni érte. Van szerencsére jó néhány tényleg független műsor, újság, hírportál, akik pont azért azok, mert semmi közük politikushoz, közpénzhez, hatalomtól megrészegült civil komiszárokhöz. A rádió függetlenségének elvesztése miatt cirkusolni álszentség: akik ezt teszik, azoknak az fáj, hogy a Bródy Sándor utcai épület most már esetleg nem tőlük függ majd. Öszintén szólva, jómagam akkor kezdenék el vacogni, ha a szabad sajtó ügye a Magyar Rádió állna, vagy bukna. Hát ilyen rosszul azért még nem állunk.

PAPP LÁSZLÓ TAMÁS